

Monica Tatoi

Anotimpurile minciunii

România, văzută
în perioada mai 2018 - septembrie 2019
prin ochii unei cârcotașe



Toamna asta începe cu mărirea pensiilor și răsturnarea cornului abundenței minciunilor politice

Două bombe artisanale pentru o Românie Normală, vorba panourilor cu Iohannis, care împânzesc gropile cărărilor nației. Prima bombă vine împachetată în prosoapele de îngropăciune la care se pare că nu o să mai fie bani de sicriu. Deficitul bugetar se lățește precum crăpătura din acoperișul unei case părăsite. Este timpul pregătirii bugetului pentru 2020. Teodorovici ne aburește așa cum a făcut și anul trecut din decembrie până în februarie. Amețit de puterea dată de nevoia de cărje a Dăncilei, aberează într-un discurs specific mahmurelilor post chermeze. Vrea să dea pensii în avans. Dacă tot nu vor fi bani de copârșeu, să aruncăm în joc și locul de veci. După el, potopul. Că ăia de la care cere voturi, câte or mai fi, tot nu înțeleg de unde vin banii. Până la urmă, la cât de bun amic este cu Ponta, nu o să plătească vreun pahar spart. O să se găsească un loc călduț unde să își lingă rănile până se eliberează un culoar și se găsește un sponsor nou. Românii uită repede. Cu învățatul e mai greu în ultimii ani. Vor plăti cei radicalizați, gen Eugen Nicolicea, Șerban Nicolae sau Codrin Ștefănescu. Care nu au învățat să își împartă sacii în mai multe căruțe. Teodorovici e din altă ligă. Știe să cadă în picioare. Nu sunt sigură că Fifor are mușchii suficient de elastici la aterizarea forțată care se apropie. Trebuie să recunosc că un cocoșel glumeț, șmecher și superficial peste amazoanele pesediste este tot ceea ce îi trebuie marelui partid ca să

devină un copil plângăcios la sânul unei mame surrogat. Cealaltă bombă este mult mai perversă. S-a rupt alianța PSD-ALDE.

Tăriceanu a încercat un șantaj deplorabil ca să primească lectica spre Cotroceni, cărată de baronii PSD, și a amenințat cu plecarea în Opoziție și demisia de la Senat. Nu s-a mai putut răzgândi cum îi este obiceiul. Și când a ieșit țănoș pe ușă, restul ocupanților din fotoliile ALDE au început să se uite în altă parte. Când faci un partid din traseiști, nu trebuie să te miri că ești trădat când ești la anaghie. Până la sfârșitul acestei luni, multe fotolii călduțe din parlament, din administrația locală și centrală sau din consiliile de administrație ocupate de oamenii din ALDE or să își schimbe culoarea politică fără să își schimbe ocupanții. În numele interesului național. Virusul Tăriceanu o să fie la fel de toxic și pentru micul Pro România. Scenariul grotesc cu susținerea lui Mircea Diaconu demonstrează că se urmărește din această asociere doar securizarea utopică a unor fotolii în următorul Parlament pentru cei rămași pe dinafară. E clar că jucătorii politici, bătrâni și înrăiți de năravuri din alte vremuri, nu au înțeles că păcănelele s-au modernizat. Alegerile anticipate vehiculate ca singura soluție pentru criza politică a momentului, de către adepții păcănelelor moderne, sunt la fel de posibile ca o schimbare de sex a Vioricăi Dăncilă. În acest anotimp al recoltelor de minciuni nu mai există nicio speranță. Pentru că ne plac minciunile. Adevărurile cer acțiune. Noi am obosit bârfind mincinoșii.

Național. Septembrie 2019. România, la răscruce. Și nu se văd salvatori la orizont. Oamenii au obosit să aștepte miracole. Au înțeles că politicienii sunt doar egoiști și mincinoși. Partidele finanțate de jucători la păcănele sunt tot mai nefrecventabile. Cele cu nume noi sunt formate din frustrați care nu au ajuns la butoane sau au fost îndepărtați de găști noi în grupuri vechi. Și mai este partidul născut din *copy paste* după un scenariu de import la care redevențele sunt mai mari decât venitul. Aceste construcții sunt cele mai periculoase. Pentru că nu există încă antidot pentru consecințe produse de accesul lor în fotoliile puterii.

„Între injurii și argumente, adevărul e în ceață“

„E la modă libertatea cuvântului, dreptul la opinie, puterea majorității cu drepturi ale minorităților reglementate după modelul caii sar, șarpele se târăște și fraierii se încurcă în barieră și plătesc pentru toți. Majoritatea subiectelor care fac rating în țara asta plină de umor și dragoste de lege pe măsura notelor la evaluările naționale este despre cum suntem noi înșenuncheați de șmecheri. Cam cum a fost deturnată revoluția de teroriști nepedepsiți până astăzi. Sau cum a fost România furată de hoții de pe Marte. Eu mă gândesc că o fi de la această atitudine „Nu înțeleg ce citesc, dar dacă ce spune și arată canalul TV care îmi dă dreptate, atunci ăsta-i locul de unde mă adap cu adevăruri. Restul sunt vânduți. Nu se știe cui, dar neapărat sunt plătiți de cineva care are ceva cu noi. «Asta spune omul liber de tip nou». Când o ia în freză urmând «GPS-ul TV-ului» iubit și dă în gard cu mașina la mâna a doua sau cu cea electrică, omul cu drepturi urlă ca din gură de șarpe. Să vină statul să rezolve. Sună la 112. De pe munte, unde a luat-o pe scurtătură cu o bere în mână și costumație de discotecă, conducând o mașină cu cauciucuri de vară când e cod galben de ninsori, când a dispărut un copil în lacul unde nu e voie să te scalzi. Omul cu drepturile vrea să vină statul să îl salveze. Și-a plătit dările? Să le plătească alții care au de unde. Doar suntem egali, nu? În drepturi, evident. Responsabilitățile nu sunt în nicio cartă, nu discută despre ele eroii din seriale, deci nu există. Ce ai girat tu Gicuță cu încredere oarbă în ce ți-au spus ăia pe care i-ai ascultat fără gândire critică te bagă în belea? Nici 112 nu te salvează, nici statul paralel nu e de vină. Poate tu? În niciun caz. Prea obositor de analizat între doi mici, o bere și o injură sau un banc despre blonde sau soacre. Până la urmă, ai o părere și ea e musai să conteze. Unde Gicuță? Până la urmă, românul are niște proverbe înțelepte care mor odată cu bătrânii care nu știau prea multe despre drepturi, dar respectau cele zece porunci învățate de la părinți. «Gura bate fundul» și «Prostul nu e prost destul dacă nu e și fudul» mi se pare că se potrivesc

momentelor politice ale zilei. Că ți-a mai plăcut să îți susure TV-ul la ureche că ai dreptate când îți exerciți drepturile după capul tău!

Drepturile acelora pe care le încalci și îi ostracizezi sunt gogoși umflate de inamicii neamului. Neam de care ești mândru până ai nevoie de un împrumut ca să plătești datoriile făcute într-un moment de euforie. «Gicuță» nu e neapărat senior. Gicuță poate fi și biciclistul, trotinetistul, motociclistul, care fac slalom printre mașini, cunosătorul de drepturi, cu mașina de zeci de mii de euro, care te depășește pe dreapta, murmurând texte de bib bip, fâtuca ce a ajuns să plimbe mape pe bani mulți prin holurile instituțiilor publice acuzându-i de hărțuire pe cei care îi cer transparență în CV, ratații care își urlă frustrările pe Fb în spatele unor nume împrumutate din filmele americane, justițiarii de carton care injură orice și oricât de murdar le cere finanțatorul. Avem libertatea să ne injurăm unii pe alții, să ne aruncăm produse de hazna, să demolăm orice ar însemna trecutul. Ca la Revoluția Franceză. Suntem vindajori pentru cei care știu cum să manipuleze lumea în care educația a devenit o formă fără fond. Zgomotul de fundal trebuie să creeze diversiunea în spatele căreia castelele și bisericile vor putea fi demolate, rădăcinile eviscerate, valorile înlocuite cu forme fără fond. Oamenii liberi vor fi stăpâni peste un tărâm virtual. Banii adevărați și nu cei virtuali vor face jocurile în lumea în care vor trăi copiii noștri. Așa că vă rog respectuos să vă gândiți cine are de câștigat atunci când noi ne încăierăm pe subiecte importantante, dar abordate cu emoții, cu jumătăți de măsură, cu furci și topoare contra arme de ultimă generație. Și să mai fiți atenți la cine ne încaieră și ce are de câștigat pe persoană fizică. Vă rog să încercați să nu vă lăsați spălați pe creier. Ce se întâmplă pe platourile de filmare, în studiourile TV sau pe fluxurile de știri nu este decât un război economic, de exploatare a resursei reprezentate de noi, cei care votăm fără să gândim. Noi cei care mai gândim ÎNCĂ liber suntem ciuca bății pentru puterea ce stăpânește inelele.“

Dacă vă uitați pe titlurile din presă, mai ales din cea on-line, înțelegeți ce am vrut să spun. Titlul e bombastic, conținutul –

derizoriu. De când numărul de accesări ale unei pagini determină veniturile proprietarilor. Presa nu mai e presă de informare. E un șir de cuvinte care te îndeamnă să apeși butonul de „open“. De vină nu sunt emițătorii de mesaj. De vină suntem noi, prea superficiali și prea grăbiți să ingurgităm mult și prost și mai ales ieftin. De la fast food la „junk information“ a fost doar un pas. Distrugerea programelor școlare. Scăderea normelor de excelență. O resursă scumpă este exploatată cu costuri mari. Așa că au ieftinit resursa. În tot ceea ce am scris în acești doi ani, am încercat să trag un semnal de alarmă. Noi, oamenii, suntem cea mai de preț resursă a acestei lumi. Dacă acceptăm să ne vindem ieftin, ne merităm soarta.

Am scris editorialul în *Național* în iulie 2019 în timp ce România era împărțită în două de cazul Sorinei, fetița adoptată de un cuplu de americani de origine română. Cei de partea asistenților maternali care au filmat și au distribuit imagini cu modul barbar prin care copila a fost luată de autorități pentru a fi încredințată părinților adoptivi au distribuit furioși scenarii de groază. S-a vorbit de răpiri, de trafic de organe, de experiențe medicale, de grupe de sânge speciale. Într-un cuvânt, străinii ne fură copiii pe care îi iubim. De cealaltă parte s-a vorbit de o legislație defectuoasă în domeniul adopțiilor, de utilizarea copiilor pentru beneficii materiale. De lipsa condițiilor de educație, de calitate, de cei 50 000 de copii din casele de copii care trebuie desființate conform angajamentelor noastre față de UE. În această gâlceavă, cu cuvinte încălecate și frustrări, subiectul protecției copilului în România a rămas în zona emoțională. La noi, educația este la pământ. Copiii de la sate au șanse reduse de a finaliza toate ciclurile de învățământ. Nu există sistemul de transport școlar gratuit către orașele unde sunt licee sau gimnazii. Părinții plecați la muncă în străinătate își lasă copiii în grija rudelor. Alți părinți fac copii pentru a trăi din alocația lor. Și nimeni nu răspunde pentru asta. A plecat Sorina și a venit știrea cu uciderea copilelor din Caracal. Povești de groază despre cum sunt traficate fete din județele Olt și Dolj. Despre legislația penală care protejează infractorii. O demitere a ministrului educației și a unor oficiali din Poliție. Nimic practic pentru a

preveni cancerul social. Pe nimeni din politică nu interesează rezolvarea problemelor. Vor să exploateze la maximum drama în interes personal. Mizerabil.

Să înțelegem. O plăcere în viață

Pentru că, datorită sau din cauză, depinde cum interpretăm cozile din aeroporturi sau de la granițe, avem parte de o minivacanță încărcată de oportunități de învățare. E vremea să vorbim de locuri de evadare-învățare.

Acasă se duc lupte politice. Între centre de putere care controlează sau vor să controleze resursele patriei. Așa că Franța cu a ei istorie de trădări și alianțe contra naturii, cu amante și cu regine de calibru, asociate de conjunctură cu papi și anti-papi, cu baroni locali manipulatori este cea mai bună lecție despre consecințele deciziilor dezastruoase.

La doi pași de Paris, între Blois și Tours, castelele Loarei ne povestesc despre luptele pentru putere în limbajul vremii (secolele V-VI). Aceleași păcate ca astăzi cu alți eroi și alte mari puteri combatante. Atunci se războiau Franța, Austria, Anglia, Spania și statele italiene. Astăzi, SUA, UE, China, Rusia și statele tribale. Atunci inamici erau, în confruntările interne, puterea absolută a regelui și vasalii nemulțumiți de împărțeala resurselor. Astăzi, fondul este neschimbat, funcțiile actorilor s-au modernizat în denumire. Avem astăzi conducători numiți democratic prin vot controlat de vasali alunecoși, în loc de regi desemnați prin descendența de sânge (garantată de prezența martorilor la traviulul femeilor reproducătoare, purtătoare de coroană).

Progenituri generate de alianțe politico-economice, regii de ieri erau depedenți financiar de vasalii lor pentru finanțarea războaielor economice aducătoare de consolidarea puterii pentru descendenții

lor așa cum astăzi liderii politici sunt dependenți de voturile aduse de „baronii“ locali. Aceleași „principii“ de management al puterii cu altă „pălărie“. O confirmare a faptului că oamenii și nevoile lor primare de control nu s-au schimbat de mii de ani. S-au schimbat doar formele de manifestare.

Dacă drogurile s-au rafinat, drogul puterii și-a păstrat locul de frunte în manipularea colectivităților. Și așa cum astăzi oamenii calcă totul în picioare când sunt dependenți de un drog, bani, visuri, putere, uitare, tot așa cu sute de ani în urmă o făceau pentru a-și satisface plăcerile mai mari sau mai mărunte încălcând valorile pe care le propovăduiau celor pe care îi subordonau. Totul în umbra confruntărilor din Biserica Creștină.

Nici astăzi nu suntem într-o situație diferită când vine vorba de religie și sânge. Ceea ce a fost benefic în acele confruntări era că oameni aleși, cu păcate așa cum suntem toți cei creați de EL, au adus Renașterea după anii de Ev Negru. Oameni care au avut curajul să viseze într-o lume închisată de prejudecăți și păcate, care ne-au dat imboldul de a gândi critic și prin ei omenirea a mers mai departe. Astăzi, tărâmul idealurilor se deșertifică.

Asta învățăm călătorind inteligent înapoi în istorie pe marginile Loarei printre castele, biserici și oameni păstrători de valori.

Să învățăm cum se păstrează istoria salvând acele elemente, la noi acasă, care să rămână argumente de nedemolat în bătăliile economice care vor veni.

Sunt 500 de ani de la moartea lui Leonardo da Vinci. Începeți drumul cunoașterii de la Amboise la mormântul lui. „Cea mai nobilă plăcere constă în a înțelege“.

Castelul Clos Luce în care maestrul și-a petrecut ultimii ani din viață, ca prieten al regelui Francois I, este din 1854 în proprietatea familiei Saint Bris. După importante lucrări de renovare, castelul și-a recăpătat splendoarea din perioada Renașterii.

Camerele maestrului, atelierul, grădinile îți dau senzația că se poate întoarce în orice clipă. Din dormitorul sobru, prin fereastră se profilează maiestuos castelul Amboise.

La subsol descoperiți machetele tuturor invențiilor sale și simulări în 3D. E fascinant cum Dumnezeu i-a dăruit harul de a vedea dincolo de timp, deși la credință s-a întors cu puțin timp înainte de a muri în brațele regelui Francisc I.

Genurile impotenței

Impotența, chelia și aniversarea de 50 de ani sunt subiectele sensibile pentru masculii alfa ai zilelor noastre. Impotența, dintotdeauna. Când sunt politicieni, masculii preținși alfa transformă problema într-una de importanță națională. Cu consecințe dramatice precum genocidul din Vandeea. În Franța, unde sunt acum și acasă în micul Paris, impotența naște monștri. Ei, bărbații atotștiutori și mai puțin atotcunoscători întru ale legii au nevoie de flux de potență, tot de la noi, profanii, pentru a ne da nouă, muritorilor de rând, ceea ce nici măcar nu gândim că ne este benefic. Mai ales aceia care au la butonieră vreo insignă cu însemne politice sau pin-uri desenate mesianic de vreo organizație care are nevoie de șorțuleț antimurdărire, la vreo lecție de gătit politic, în folosul umanității. Evident, șorțulețul costă bani. Finanțare în scopuri nobile. Ca să supăr pe toată lumea, mă simt obligată să mă refer și la impotența genului feminin. Acum, după emanciparea sexuală din anii '60 și cea politică din ultimii 20 de ani, femeile care vor în altă poziție, nu cea clasică, sunt expuse unei forme de vulnerabilitate similară impotenței masculine. Atunci când Madame de Pompadour a pierdut cantitatea de estrogen necesară satisfacerii nevoilor regale, ea s-a reorientat. A devenit furnizoare de favoruri prin intermediere. Femeile Pompadour ale zilelor noastre aleg soluții similare. Dacă femeia odată manipuloare a gâtului suveranului își pierde potența de natură sexuală, sau este în situația de a nu o deține nici măcar la tinerețe (avem cazuri de răsunet în fotoliile puterii feminine actuale),

se conturează alternative să intermediem accesul la resurse al bossului. Plăcerile masculilor alfa, ocupanți ai fotoliilor puterii, sunt conectate la lux. Luxul se plătește în bani. De regulă cash sau cu parandără. Jocurile puterii au nevoie de sacrificiu. Ce sacrificiu mai mare decât o femeie care se urcă pe rug cu inocența prostiei drept mască a impotenței! Ea așteaptă satisfacție. Dacă nu i-o dai, jar mănânci. Unii bărbați alfa au aflat asta pe pielea lor. Sau în viitorul apropiat. Ce nu fac genurile pentru accesul, fie el și vremelnic, la butoanele puterii. Cu cât mai mare impotența genurilor cu atât mai mare dorința de putere. Vorbim precum politicienii lui Caragiale de nevoia de nou în politică. Femei, tineri și, de ce nu, persoane fără gen, după modelul canadian sau german. Impotența nu intră în calcul. E un atac la drepturile persoanei cu gen sau fără. Nu e politic corect să asociem persoana cu vulnerabilitățile sale. Democrația și drepturile omului sunt sfinte. În ritmul ăsta, o să sanctificăm atâția politicieni de două genuri și unul virtual cam cum se făceau episcopii în Irlanda în perioada de creștinare. Orice exces ca să atingem obiectivul. Când apar consecințele nefaste, plătește baza piramidei. Așa se întâmplă astăzi cu produsele bancare generatoare de bonusuri sau cu companiile în cădere după ce managerii și-au atins obiectivele cu orice preț. Pentru bonusul personal. Labirintul intereselor umane are cam aceeași cheie de ieșire de mii de ani. Totul pentru succes individual cu externalizarea costurilor și maximizarea profitului. Politica din România zilelor noastre nu face excepție. Genurile impotenței prosperă. Dacă vreun rătăcit, cu potență la purtător, încearcă vreo schimbare, corul majorității îl trimite la psihologul agreat de promotorii politicii corecte. Dacă greșesc, vă rog să mă luminați cu vreun nume de gen sau fără care a trecut prin ciurul impotenței, de 28 de ani încoace. Fără să își repudieze sursa potenței. Astăzi, miercuri, vom asista la o înfruntare între două forme de impotență, cea de grup cu cea de secvență relativă. Niciuna bazată pe generozitate. Niciuna bazată pe cele zece porunci ale lumii iudeo-creștine. Doar plăcere de grup sau individuală. În forma primară. În grupuri mari și amorfe sau în grupuri mici și meschin conturate. Iar dacă speranța stă în diaspora, vă dau un exemplu personal. Am rezervat un loc de parcare, plătit, în St. Malo. L-am găsit ocupat. De o

mașină cu număr de Franța. Ocupanții, români. Din diaspora. Cu cașcaval. Când am cerut respectarea legii, răspunsul a fost o înjurătură neaoșă. Probabil pe Fb, ocupanții sunt susținători ai statului de drept. Oriunde, dar nu în calea confortului personal. Duplicitatea noastră, intelectualii sau oamenii cu patru clase, omoară țara pe care nu o merităm, iubind-o virtual. Scapi de Necuratul și dai de Mama lui. Statul paralel Euclidian e de vină. Noi? NU.

Eram în Franța în iunie 2018 când am scris despre impotența liderilor politici ai lumii. Acasă, Dragnea și locotenenții săi se zvârcoleau disperați să găsească soluții de supraviețuire politică mimând legalitatea acțiunilor. Europa ne arată cu degetul. Nu că în Franța era mai bine. Au urmat protestele vestelor galbene care au scos mizeria de sub preș. România este însă un acar Păun convenabil. Nu are lideri care să contracareze inteligent atacurile. Războaiele mediatice se poartă în ringul definit de reguli, cu arbitri. Noi știm să ne luptăm, dar ca bătașii de cartier. Așa că e ușor să fim descalificați cu o grimasă de dispreț. Limbajul diplomatic implică educație care să depășească doctoratele plagiate în securitate și geopolitică. Poveștile despre genocidul din Vandeea m-au îndemnat la comparații cu luptele pentru putere din zilele noastre. Când lumea ajunge pe mâna fanaticilor, egoiști, fără discernământ, analfabeți funcțional, valorile devin relative, instituțiile se reduc la forme birocratice de coerciție, iar supraviețuirea omului rămâne individuală. Legea selecției naturale intră în contradicție cu Carta drepturilor omului.

**Urciorul nu merge de multe ori la apă,
ori se crapă, ori scapă**

Oamenii au nevoi primare. Nevoile se satisfac cu resurse. Democrația se bazează pe votul universal al acestor oameni. Deci cei

care dețin controlul resurselor conduc democratic lumea. Cei care sunt în opoziție își doresc să obțină controlul asupra resurselor prin votul acelor care au nevoi nerezolvate de putere. „Promettre c'est noble, tenir c'est bourgeois“, spun inteligent francezii. După ce se produce schimbarea, alți nemulțumiți vor mătura democratic o camarilă și o vor înlocui cu alta. Care dintotdeauna promite mai mult decât poate realiza. De ce? Pentru că resursele sunt limitate și nevoile oamenilor, tot mai mulți, sunt din ce în ce mai multe și mai diverse. Asta ar fi o primă explicație pentru fragmentarea politică în bătrâna Europă și atacul la partidele vechi care se bazau pe marketingul politic de masă. Rețelele de socializare și nișele de nevoi apărute au dus la un marketing politic de nișă sau marketing social. Banii sunt cea mai importantă resursă a lumii. Cu ei se poate cumpăra orice. Orice fel de produs. Oamenii politici sunt investiții pe termen lung. Prototipul se dezvoltă așa cum se întâmplă la orice ruj în laboratoare specializate în identificarea noilor nevoi ale consumatorului. Apoi se trece la producția de masă. Promovarea făcându-se printr-un marketing inteligent, cu noile tehnologii, clientul virtual este sedus să cumpere noua formulă pe baza poveștii. 20% conținut, 80% publicitate. Rețeta societății de consum. Piața trebuie fragmentată ca să poată fi monitorizate toate nevoile care apar pe segmentele de nișă și să nu se piardă consumatori. Monopolurile cresc costurile în orice sector de producție. Fără adevăruri mărturisite dincolo de povești frumoase cu vreun panaceu, rămân schelete în laboratoare, dacă acestea apar în momente nepotrivite, se pierde piața. Și competiția nu doarme. Că așa-i în business. Cum arată asta în bătaia pentru piața politică în România de astăzi? Generația 30-40 de ani cu familie și copii, cu rate la bancă, a fost cea mai lovită de politicile agresive de stânga. Acest segment de populație care muncește zi-lumină nu se informează de la televizor. O face pe telefonul mobil, unde s-a mutat marketingul politic. Fără organizații în teritoriu, de tipul celor liberale și pesediste, USR-PLUS și-a construit organizații virtuale pentru consumatorii de politică. În laboratoarele de prototipuri, modelul a fost gândit de mai mult timp, iar succesul lui Macron în Franța s-a bazat pe aceeași rețetă de producție. Pericolul pentru acest tip de produs îl reprezintă însă eșecul în timp al modelului En